

ע"פ 4153/17 - חיים שמריהו חסקינד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4153/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט י' אלרון

המערער: חיים שמריהו חסקינד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 9.2.2017 ועל גזר דינו מיום
20.4.2017 בת"פ 58450-10-15 שניתנו על ידי כב'
השופט ר' כרמל

תאריך הישיבה: כ"ט בשבט התשע"ח (14.2.2018)

בשם המערער: עו"ד דוד ברהום

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חינאווי-כראם

פסק-דין

עמוד 1

השופט י' אלרון:

1. הערעור שלפנינו נסוב על הכרעת דין מיום 9.2.2017 ועל גזר דין מיום 20.4.2017 בת"פ 58450-10-15 שניתנו בבית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ר' כרמל).

רקע והליכים קודמים

2. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה; והפרת חובת החזקת תעודה, לפי תקנה 9(א) לתקנות התעבורה בצירוף סעיף 64 לפקודת התעבורה.

3. בגין ההרשעה בעבירות אלה הושתו על המערער עונש מאסר בפועל בן 32 חודשים; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של שלוש שנים; מאסר מותנה לתקופה של עשרה חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו; וכן פיצוי למתלונן בסך של 5,000 ש"ח.

4. בתמצית בלבד אציין כי על פי כתב האישום, ביום 21.10.2015 בסמוך לשעה 19:37, נהג המערער ברחוב שמואל הנביא בירושלים בכלי רכב פרטי מסוג הונדה שבבעלות חברו (להלן: הרכב), עמרם פינטו (להלן: פינטו). משעקף כלי רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף ונסע בנתיב הנגדי, נקרא לעצור באמצעות מערכת הכריזה של ניידת משטרה סמוכה, בה ישבו השוטרים: אלון עובדיה ואסתר טסמה (להלן בהתאמה: השוטר עובדיה והשוטרת טסמה). הלה התעלם מקריאותיהם, החל בנסיעה מהירה, והתנגש בעוצמה ברכב שעמד בצומת קרוב. בכך גרם לתאונת שרשרת, בה נפצעו שני נהגים, אשר נזקקו לטיפול רפואי בבית חולים, וניזוקו שלושה כלי רכב נוספים. רק לאחר שהרכב בו נהג התנגש בעוצמה באי תנועה ונעצר על המדרכה, יצא המערער מהרכב והחל במנוסה. השוטרת טסמה דלקה אחריו, אולם הלה נמלט מהמקום.

5. לאחר שמיעת ראיות, הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו. בתוך כך דחה את גרסת המערער לאירועים, שלפיה בסמוך לאחר ששאל את הרכב מחברו פינטו, חבט מאן דהוא בראשו וגנב ממנו את הרכב במטרה לבצע באמצעותו פיגוע. את הכרעתו סמך בית משפט קמא על שני מעגלים ראיתיים, אשר יוצגו בפסקאות שלהלן.

6. המעגל הראשון התבסס על עדותו של השוטר עובדיה, אשר זיהה את המערער באופן ספונטני בבואו להגיש תלונה על גניבת הרכב בתחנת המשטרה "לב הבירה". זיהויו של המערער על ידי השוטר עובדיה צוין במזכר שנערך ביום 26.10.2015, המהווה שכתוב של מזכר קודם שנערך ביום 22.10.2015, ואשר לא היה קריא דיו לטענת הפרקליטות. במזכר ציין השוטר עובדיה:

"בתאריך 22.10.2015 סמוך לשעה 00:30 נתבקשתי לזהות אדם חשוד כנהג רכב הונדה שברחה לי מרחוב שמואל

הנביא וביצע תאונת דרכים במהלך מנוסתו ולאחר מכן נמלט מהמקום [...] הצבעתי על חשוד שזוהה כ: חיים שמריהו חסקינד כנהג של רכב ההונדה שברח לאחר שגרם לתאונת דרכים - וזיהיתי אותו באופן ודאי ומוחלט לאחר שלפני שברח (באירוע עצמו) עמדתי ממולו מרחק של כ-4 מטרים לערך ממנו" (נ/4).

בית משפט קמא קבע כי עדותו של השוטר עובדיה היא עדות עקבית ומהימנה, וכי ניכר היה כי הוא מעיד על "התרחשות האירועים כהווייתם". בית משפט קמא התייחס לטענה שהעלה המערער, לפיה בחירתו של השוטר עובדיה במילים "נתבקשתי לזהות אדם" מעידה כי מדובר בזיהוי פסול, אשר לא בוצע במסגרת מסדר זיהוי כנדרש, אלא במענה לפנייה מצד גורם עלום. בית משפט קמא דחה את הטענה, בהבהירו כי לנוכח עדותו המהימנה של השוטר ואופיים הדרמטי של האירועים, משקלה של אי-הבהירות המשתקפת מן המזכר זניחה. לפיכך, קבע כי בית משפט קמא כי די בעדותו של השוטר עובדיה לשם ביסוס הרשעת המערער.

7. המעגל השני נסמך על הראיות הנסיבתיות שנאספו במסגרת חקירת האירוע. בית משפט קמא ציין, תחילה, כי ניתן ליישב בין קורותיו הידועים והמוסכמים של המערער בערב ההתרחשות - ובהם הימצאותו של הרכב בשימוש זמן קצר עובר לביצוע העבירות - לבין מועד ביצוע העבירות ומקום ביצוען. על כן קבע בית משפט קמא כי נוצר למערער "חלון הזדמנויות" שבגדרו יכול היה לבצע את העבירות אשר יוחסו לו, ומכאן פנה לבחון אם קיימות ראיות תומכות לכך.

8. בהמשך, פירט בית משפט קמא את הראיות הנסיבתיות התומכות בהרשעת המערער, ובהן הימצאות דמו בתוך הרכב, כמו גם הדמיון בין מבנה גופו, בגדיו, והעובדה שדימם מראשו, לבין תיאור נהג הרכב על פי עדות השוטר עובדיה ועדותו של ישראל רוזנר, אשר חזה באירוע (להלן: רוזנר). בתוך כך עמד בית משפט קמא על הפרכות הרבות שהתגלו ביחס לגרסת המערער לאירועים, שאותה מצא בלתי מהימנה. עם פרכות אלו נמנו היעדרו של דיווח על פיגוע באותו ערב; אופייה הלקוני של התייחסות המערער לחברו של פינטו, אשר על פי טענתו התקשר למשטרה כדי לדווח על גניבת הרכב (פרוטוקול הדיון, עמ' 199); התנהלותו של המערער בחקירתו, ובכלל זה שתיקתו בחקירתו השנייה וסירובו למסור דגימת דנ"א; והשינויים בגרסות שמסר לאורך חקירתו, הן באשר לתיאורו של גנב הרכב אשר תקף אותו לטענתו, הן באשר לשאלה אם מדובר בפיגוע או באירוע פלילי.

9. לנוכח המפורט לעיל, קבע בית משפט קמא כי משקלן המצטבר של הראיות הנסיבתיות מצביע על אשמת המערער וקושר אותו לביצוע העבירות, וכי יש במכלול ראיות זה כדי לגבור על גרסתו והסבריו לאירוע, אשר נמצאו דחוקים ובלתי מבוססים. משכך, הרשיע בית משפט קמא את המערער.

10. בגזר דינו, עמד בית משפט קמא על פגיעת המערער בערכי שלום הציבור וביטחונו, תוך שציין כי אין מדובר בפגיעה פוטנציאלית בלבד אלא בפגיעה של ממש. כמו כן התייחס בית משפט קמא לנסיבותיהן המחמירות של העבירות שביצע, ולמדיניות הענישה הנוהגת ביחס אליהן. לנוכח האמור, קבע בית משפט קמא מתחם ענישה של שנתיים עד שש שנות מאסר בפועל.

לאחר מכן, קבע בית משפט קמא את עונשו של המערער בתוך מתחם זה על פי הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, תוך שציין מחד גיסא את הרשעותיו הקודמות בפלילים ובעבירות תעבורה, ומאידך גיסא את אורח חייו הנורמטיבי. בשקלול פרטים אלה, נקבע עונשו של המערער כמפורט לעיל.

11. במוקד הערעור על הכרעת הדין עומדת שאלת זיהויו של המערער, אשר על פי דבריו לא נהג ברכב כמיוחס לו בכתב האישום, ומכאן אף לא נמלט לכאורה מהמקום לאחר שרשרת האירועים, כמצוין לעיל. לגרסת המערער, כאמור, עובר לשרשרת האירועים הנטענים בכתב האישום נשדד ממנו הרכב על ידי אלמוני באמצעות חבטה בראשו בחפץ חד וכתוצאה מכך נפצע בראשו. עוד מתאר המערער כי טרם שנעצר, ניגש לתחנת המשטרה להגיש תלונה על התרחשות זו.

12. המערער גורס כי הרשעתו על ידי בית משפט קמא התבססה, בין היתר, על עדות זיהוי "בעייתית ביותר", כהגדרתו, של השוטר עובדיה. המערער מפנה לסתירות שעלו, לדבריו, בעדות השוטר עובדיה, כמו גם להבדל בין גרסתו לבין גרסת השוטרת טסמה, אשר ישבה עמו בניידת המשטרה, אך העידה כי לא ראתה את פניו של המערער. כן מצביע המערער על כך שהגרסה בדבר זיהויו הספונטני כנהג הרכב על ידי השוטר עובדיה לא מופיעה במזכר שנכתב על ידו, אלא נמסרה רק בשלב מתקדם של שמיעת הראיות; ובנוסף מציין כי הלה לא ידע לציין מי ביקש ממנו לשכתב את מזכרו, בו נכתב "נתבקשתי לזהות אדם חשוד", מילים המעידות לכאורה על זיהוי שאינו לפי דין. נוכח סתירות אלה, סבור המערער כי יש לפסול את עדות השוטר עובדיה, ולחלופין לייחס לה משקל נמוך בלבד.

13. אשר לראיות הנסיבתיות אשר נזקפו לחובתו, טוען המערער כי אלו אינן פועלות לחובתו ואינן מפריכות את גרסתו לאירועים. בא כוח המערער הניח לפנינו שלל נימוקים מן היקב ומן הגורן, בהם יש לטענתו כדי לעורר ספק בדבר זיהויו של מרשו כנהג הרכב וכמבצע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. כך, למשל, צוין כי מבנה גופו ובגדיו אינם ייחודיים דיים כדי לבסס על פיהם את זהותו כנהג הרכב; כי בעדויות השונות זוהה נהג הרכב כאדם "כהה עור", בעוד למערער עצמו גוון עור בהיר; וכי הקעקוע שעל גבו לא הוזכר בעדויות השונות, חרף דיווחי השוטרת טסמה כי נהג הרכב נצפה בידי עדי ראייה בעודו רץ ללא חולצה.

14. בנוסף, טען בא כוח המערער כי פציעתו של מרשו לא נבדקה על ידי רופא משפטי, ולכן לא הוכח כי הלה נחבל במהלך התאונה. כן נטען כי דמו של המערער ברכב, אשר נמצא על חלקו הפנימי התחתון של חלון הרכב, מהווה ראיה מזכה. זאת, שכן מיקום זה מעיד על כך שחלון הרכב היה סגור בעת הפגיעה במערער, בניגוד לטענת השוטרת טסמה, לפיה היו חלונות הרכב פתוחים. בכך יש, לשיטתו, כדי לתמוך בגרסתו, שלפיה נחבל עת הותקף על ידי האלמוני שגנב את הרכב, ואשר ביצע באמצעותו את העבירות המתוארות בכתב האישום.

15. לחלופין, סבור המערער כי אף אם תיוותר הרשעתו על כנה, יש להפחית בעונשו. לשיטתו, נסיבות ביצוע העבירות אינן מן החמורות, ולפיכך שגה לדבריו בית משפט קמא בקובעו מתחם ענישה הנע בין שתי שנות מאסר לבין שש שנות מאסר. זאת ועוד, המערער טוען כי היה על בית משפט קמא לייחס משקל משמעותי יותר לנסיבות האישיות המקלות, ובהן עברו הפלילי הדל ואורח חייו הנורמטיבי.

16. בטיעוניה בכתב ובעל פה, סמכה באת כוח המשיבה את ידיה על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית משפט קמא. לשיטתה, הרשעת המערער הושתתה על עדויות מבוססות וראיות מוצקות, ואין בחוסר הדיוק בדברי העדים כדי להשפיע על התמונה הכוללת. כן הדגישה המשיבה כי העונש שהושת על המערער סביר והולם את חומרת מעשיו.

17. אקדים ואציין כי לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי בדין הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכי אין ממש בערעורו, על שני חלקיו. אפנה אפוא לדין בטענותיו של המערער כסדרן.

הערעור על הכרעת הדין

18. כזכור, סמך בית משפט קמא את הכרעת דינו על שני מעגלים ראייתיים: האחד, זיהויו של המערער על ידי השוטר עובדיה; השני, מארג הראיות הנסיבתיות הקושר אותו לביצוע העבירות אשר יוחסו לו.

19. אשר לזיהויו המערער, אני סבור כי לא נפל כל פגם בקביעותיו ההחלטיות והמנומקות של בית משפט קמא. כזכור, מצא בית משפט קמא ליתן אמון בעדותו של השוטר עובדיה, אשר ציין כי הבחין בפני המערער ממרחק מטרים ספורים, עת נמלט מן הרכב לאחר שרשרת האירועים הפליליים בהם היה מעורב (פרוטוקול הדיון, עמ' 49), וכי זיהה אותו באופן ספונטני בתחנת המשטרה.

מנגד, מצא בית משפט קמא את גרסתו של המערער "בעייתית", בצינו כי "עדותו [...] היתה רחוקה מלשדר אמון ומהימנות".

כידוע, הלכה היא מלפני בית משפט זה כי ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בקביעות מהימנות וממצאים שבעובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, בייחוד כאשר מדובר בקביעות המבוססות על הערכת אמינות העדים (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.1.2007); וראו בהקשר דומה: ע"פ 2218/06 הייב נ' מדינת ישראל (22.1.2007)). כך הם פני הדברים במקרה דנן, אשר לא מגלה כל טעם לסטות מהלכה מושרשת זו.

20. אין בידי לקבל את השגותיו של המערער ביחס לאופיו הספונטני של זיהויו בתחנת המשטרה. אדרבה, נקבע בעבר כי לעיתים, ובנסיבות מסוימות, זיהוי ספונטני אף יכול להיות עדיף ואמין יותר מאשר זיהוי "חי" (ראו: ע"פ 3055/06 גרובי נ' מדינת ישראל (8.1.2007)). לשיטתי, יפה קביעה זו למקרה שלפנינו, בהוסיפה לזיהוי נופך של אמינות. מעיון בפרוטוקול דיוני ההוכחות, עולה כי השוטר עובדיה נשאל מספר פעמים על אודות בחירתו במילים "נתבקשתי לזהות אדם", ובמענה לכך הציג גרסה סדורה לפיה זיהה את המערער כמי שנהג ברכב מיד כשנתקל בו באקראי, עת שהמתין לתורו בתחנת המשטרה כדי להגיש את "תלונתו" בדבר גניבת הרכב (ראו למשל, את פרוטוקול הדיון, עמ' 63-67).

21. זאת ועוד, אף לא מצאתי ממש בניסיון המערער לקעקע את זיהויו הוודאי בהצביעו על השוטרת טסמה, אשר לא הבחינה בתווי פניו על אף שהייתה לצדו של השוטר עובדיה בניידת המשטרה במהלך האירוע. אין להוציא מכלל אפשרות, כי בעוד האחד הצליח להבחין במערער ולזהותו - עמיתו, ברוב הגינותה, השיבה שאינה יכולה לעשות זאת. עובדה זו אינה פוגמת במהימנות דברי השוטר עובדיה, אשר על פי קביעת בית משפט קמא הבחין בתווי פניו של המערער ממרחק מטרים ספורים בשעת הימלטותו מן המקום.

22. סיכומם של דברים אלה הוא כי בנסיבות העניין, בדין הרשיע בית משפט קמא את המערער על בסיס האמון שנתן בעדותו של השוטר עובדיה, אשר זיהה את המערער כנהג הרכב, כמבצע העבירות המתוארות בכתב האישום, וכמי שנמלט מהרכב בסמוך לאחר מכן.

23. יתרה מכך, את המערער חובק כזכור מעגל ראיות נוסף - הראיות הנסיבתיות. מטבע הדברים, ראיות אלה אינן מוכיחות ישירות את העובדות הטעונות הוכחה לשם הרשעה, ולפיכך הן נבחנות לאור ההיגיון וניסיון החיים. ההרשעה על פי ראיות אלו תתאפשר אפוא כאשר הן מובילות, בהצטרפן, למסקנה סבירה ואפשרית יחידה, בעוד אין בכוחו של הנאשם להציע להן הסבר חלופי סביר, אשר בכוחו לשלול את התזה בדבר מעורבותו במעשה העבירה (ראו למשל: ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007)).

24. בנסיבות העניין, מקובלת על"י מסקנתו של בית משפט קמא, שלפיה די היה במארג הראיות הנסיבתיות על מנת לקבוע כי המערער נהג ברכב מתחילת האירוע ועד לסופו. כזכור, לזיהוי פני המערער בידי השוטר עובדיה נלוו סממנים נוספים הקושרים אותו לזירת ביצוע העבירות, ובהם פרטי לבושו ודימומו ממצחו. אומנם, יש ממש בטענתו של המערער כי הדמיון בין מבנה גופו ובגדיו לבין אלו של נהג הרכב אינו מהווה בפני עצמו ראיה נסיבתית חזקה, אך שילובו עם הראיות הנסיבתיות הנוספות, כפי שיוצג להלן, יש בו כדי לפרוש תמונה ברורה למדי בדבר זיהויו של המערער כנהג הרכב.

25. תימוכין כבדי משקל לסממנים אלה ניתן למצוא בדברי רוזנר, אשר נסע יחד עם רעייתו ברכב סמוך והיה עד להתרחשויות המתוארות בכתב האישום. רוזנר ציין כי אומנם לא ראה את פני הנהג ומכאן שאינו יכול לזהותו, אך יחד עם זאת הבחין כי "יש לו דימום מהמצח שלו בצד שמאל" (ת/8, שורה 9). תיאור זה מתיישב היטב עם התיעוד החזותי של המערער בתחנת המשטרה "לב הבירה" מספר שעות לאחר האירוע, בו נראית בבירור הפציעה בצד שמאל של מצחו, דם זב ממנה (ת/30).

26. אינני סבור, כשלעצמי, כי עוצמתו הראייתית של מארג זה מוקהית בשל היעדר ההתייחסות בדברי העדים לקעקוע שעל גבו של המערער, על אף שמבצע העבירה נס לכאורה מזירת האירוע כשפגל גופו העליון חשוף. אדגיש, תחילה, כי לכתחילה טמון קושי בניסיון המערער להיבנות מסתירה לכאורית זו, שכן תיאור המנוסה מבוסס על דברים ששמעה השוטרת טסמה מפי עדי ראייה אשר לא נחקרו בפני עצמם, ולפיכך ספק אם יש לראותו כראיה קבילה. לגופם של דברים, מקובלת על"י קביעת בית משפט קמא, שלפיו גודלו של הקעקוע מקשה על זיהויו בשעת לילה, לא כל שכן בעת אירוע דרמטי כבענייננו. בדומה, לא מצאתי לייחס כל משקל לטענת המערער ביחס לאופן התזת דמו על חלון הרכב, משזו נותרה בגדר "תיאוריה", כלשון בית משפט קמא, שאותה היה עליו לבסס באמצעות אדם בעל מומחיות פורנזית.

27. למול מכלול הראיות הנסיבתיות אשר תואר לעיל, ניצבת גרסתו החלופית של המערער לאירועים. גרסה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא, בציינו כי היא רצופת סתירות פנימיות, כבושה בחלקה, ומתפתחת מחקירה לחקירה. בנסיבות אלו, מידת האמון שניתן ליתן לגרסה שכזו, כמו גם משקלה של עדות מעין זו - מוטלות בספק.

28. אסקור, בקצירת האומר, אחדים מן הקשיים שאותם מעוררת גרסה זו. לא זו בלבד שבמהלך אותו הערב לא התקבל במשטרה דיווח על פיגוע, כגרסת המערער, אלא שיש בדברים שאותם השמיע השוטר עובדיה ברשת הקשר

המשטרית בזמן אמת כדי להפריך גרסה זו במישורין ("זה לא חשד לפיגוע דריסה [...] הוא ברח מאיתנו" (נ/1, עמ' 5) ובהמשך: "הרכב הנ"ל ביצע תאונת דרכים [...] אין אירוע פח"ע במקום" (שם, עמ' 7)). מעבר לכך, גם עדויותיו של המערער בדבר מאפייניו של האלמוני שתקף אותו היו רוויות בסתירות ובחילופי גרסאות. כך גם בחירתו התמוהה לדווח למשטרה אך ורק על הרכב הגנוב, לאחר שהותקף לכאורה על ידי אלמוני אשר ביקש לבצע פיגוע באמצעות רכב זה. לבסוף יצוין ויתור בא כוח המערער על זימונו למתן עדות של האדם אשר נטען כי התקשר למשטרה ודיווח על גניבת הרכב. ויתור זה יש לזקוף לחובת המערער, על פי הכלל המושרש שלפיו אי הבאתו של עד רלוונטי מעורר חשד כי בעל הדין שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד (ראו למשל: ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד 482 (2) 13 פסקה 13 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן (12.1.2012)).

29. הנה כי כן, צירופן של הראיות הנסיבתיות מוביל לדידי למסקנה חד-משמעית שלפיה זיהויו של המערער כנהג הרכב נעשה כהלכה, וכי גרסת המערער להשתלשלות האירועים אינה אלא בגדר "צירוף מקרים", כפי שהיטיבה להגדיר זאת באת כוח המשיבה.

30. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את הערעור על הכרעת דינו של בית משפט קמא.

הערעור על גזר הדין

31. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בחומרת העונש שהושת בערכאה הדיונית, אלא אם העונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים, או בנסיבות שבהן נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ראו: ע"פ 9552/16 קומבוז נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (22.1.2018)). לא מצאתי כי המקרה שלפנינו נמנה עם מקרים חריגים אלה.

32. שרשרת האירועים החמורה בה היה מעורב המערער גרמה לנזקים בלתי מבוטלים בגוף וברכוש. חומרה זו אך מתחדדת לנוכח הימלטותו של המערער מהמקום, אשר משקפת קלות דעת נפשעת ביחס לערכים מוגנים ראשוניים במעלה, כל זאת על מנת לחמוק מעונש. עיון בגזר דינו של בית משפט קמא מלמד כי נסיבות חמורות אלו, כמו גם נסיבותיו האישיות של המערער, ובהן עברו הפלילי, נשקלו כדבעי. לפיכך, אם תישמע דעתי - נותר על כנם את העונשים שהשית בית משפט קמא על המערער.

סוף דבר

33. אציע אפוא לחברי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

שׁוֹפֵט

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

עמוד 7

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, ז' באדר התשע"ח (22.2.2018).

שופט

שופטת

המשנה לנשיאה
